

— Туй, дето ни го разправи снощи, че ужъ питката ходѣла да си обикаля нивката.

— Вѣрно, чедо. Баба никога не лъже.

— Ами далечъ ли е нивката?

— Много далечъ.

— Чакъ до галѣмата гора, че задъ нея? — посочи Кунито.

— Тамъ.

Пакъ опрѣха очи на прозорчето. Пада ситенъ

снѣжець. Кжщуркитѣ се изкривили и забили носъ въ земята. Затисналъ ги голѣмиятъ снѣгъ. Пъшкатъ. Едвамъ излиза дѣхътъ имъ отъ куминитѣ. Бърза биволска шейна по пѣта. Преваля задъ моста.

— Бабо, ха пакъ ни разправи за питката! — замолиха се дветѣ деца.

— Тя питката, — почна баба имъ, — като излѣзла отъ огъня, полекичка се промѣкнала презъ откренатата портичка. Плюла си на петитѣ, хукнала да бѣга. И по нея Черню тичалъ до моста. Не я догонилъ. Полаялъ си, върналъ се.

Навлѣзла питката въ гората. Насреща ѝ насрѣдъ пѣтя единъ вълкъ, ей такъвъ, три дни нищичко не хапвалъ. Облещилъ се.

— Стой, питке житена. Както съмъ пригладнѣлъ, наведнажъ ще те лапна.

Замолила се питката:

— Недѣй, вълчо, братъ да ми си, почакай ме да се върна. Мене ми е баба заржчала, нивката да обиколя, че да стана мекичка и сладка.

Излѣгалъ се вълчо. Хваналъ вѣра. Клекналъ на пѣтя: чака.

А питката, като хукнала, бре нагоре, бре надолу — право на нивата. Гледа дѣдовата ви нива. Насрѣдъ нея крушката самосѣнката

